

денес прилог лик

Анета Светиева, скулптор и етнолог
Ги забравивме

Светата столица ќе ја подржи Македонија на

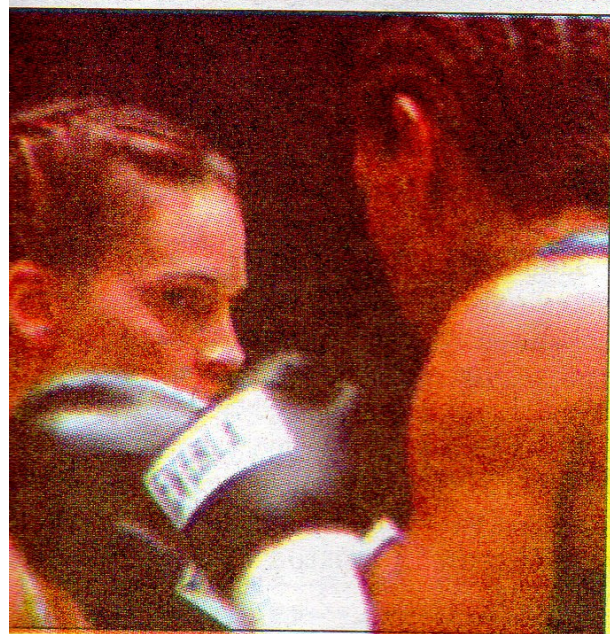
Кина ќе употреби сила против отцепувањето

ЛИК

Македонија

„Долари тешка лага“

Врска со „Девојката...“ на Ист-пмот, не би можеле да оценуваме по-на нешто такво. Дали ќе плачете на може да биде рамнодушен

в со нез-на своја-иковите-кциони-но имат-На сето-кое соз-реку кое-до израз-о форма-свезди“,-со бок-“: Меги-ва почи-со вре-рингот.-утвен да-доаѓаат-ите и од-и ги от-авршат-ат еден-филмот-арност-редвид-сни ли-Френки-својата-е дека е-ала без-ви спо-ја дава-д Оска-филмот-ој, исто-ка. Мо-ктерка

нема разбирање. Црномурниот Морган Фримен може да се рече дека е награден со Оскар како најдобар филмски наратор. Тој е познат и од филмот „Бегството од Шошенк“ како набљудувач, а неговиот мудар глас го одработува дејствието на врвно ниво. А за Иствуд, што би напишале за човекот кој што ли не помина во својата долгогодишна актерска кариера, за денес да стигне до статусот најважен режисер на Холивуд? Можеби никој никогаш пред тоа не се надеваше на тоа, кога пред 40 години снимаше шпагети/вестерни кои тогаш беа рангирани како дно за неговата кариера.

Но, секако, „Девојката од милион долари“ е неговиот најдобро режиран филм, а тоа го кажувам, бидејќи сум ги гледала и „Непростено“ и „Мистична река“. Успешноста е во умењето перфектно да ги спои атмосферата со приказната, каде одлично му помага и камерата, но и музиката која сам ја составувал. Навистина нема ништо

комерцијално во врска со „Девојката“ на Иствуд. Филмот ќе биде почитуван поради квалитетот кој нема вистинска мана поради неговата директност и јасните емотивни длабочини. Овој филм не може да ве допре на лично ниво, но може да ве предизвика со стилот со кој е направен, а крајот на филмот предизвикува доза на свест за тежината на животот кој некогаш знае да не стави во ситуација во која можеби се немаат точни одговори. За сите оние кои го „опррнија“ крајот на филмот. не

Прифатена оставката на Агим Винца

Уште еден обид за (зло)употреба на СВП

Управниот одбор и Дирекцијата на СВП ја разгледал оставката на членот на УО - Агим Винца, при што оставката била и прифатена. Што се однесува до образложението на оставката, УО и Дирекцијата на СВП во соопштението истакнуваат дека тоа содржи неточни констатации за процедурите во работењето на УО. Имено, управата на СВП најодговорно тврди дека сите одлуки се донесени согласно со Статутот на СВП и Правилникот за работа на УО, за што постојат записници. Со жалење се констатира дека образложението на оставката на г. Агим Винца претставува уште еден обид за употреба на СВП во политички цели и притисоци, што не се во согласност со универзалниот културен дух на оваа манифестација, која цели 44 години најкоректно ја негувала определбата за афирмирање на мултикултурните вредности од Република Македонија, па и од регионот и нивно вклучување во светскиот културен простор. УО на манифестацијата побарал Министерството за култура веднаш да назначи нов член на на УО на СВП, особено заради динамиката на подготовките на годинашното издание кои во овој период се во тек.

Денес во Друштвото на писателите на Македонија

„Талози и часовници“ од Петар Наневски

Во 11 часот ќе биде промовирана книгата „Талози и часовници“ од Петар Наневски што ја издаде „Макавеј“. Промотор е Томе Арсовски, а извадоци ќе чита Томе Витанов.

Трибина за етичкото

Деконструкција на постојното

Поезија

Да бидеме подобри, да го разбудиме заспаното човечко во нас, да клонираме, секој за себе и во себе, едно „подобро јас“ за да го хуманизираме животот во современата обесчовечена цивилизациска џунгла - е основната поетска порака на Славчо Ковилоски во новата збирка со наслов „Поезија во движење“, што „Современост“ ја издаде во вториот месец од оваа 2005 година

Ранко МЛАДЕНОСКИ

Младиот поет Славчо Ковилоски неодамна ја тиспа својата втора поетска книга со наслов „Поезија во движење“. Издавач е редакцијата на реномираното списание „Современост“, а техничката подготовка и печатењето го реализира „Академски печат“ од Скопје. Првата збирка стихови со наслов „Сонцето повторно ќе изгрее“ Ковилоски ја објави во 2000 година.

Стиховите во поетската книга „Поезија во движење“ се вработени во 45 песни кои, пак, се систематизирани во два циклуса - „Колку високо“ и „Забрзување“. Воведната песна со наслов „Заборавај“ го најавува доминантниот сегмент на овој свеж поетски дискурс - стихотворно движење по тенката линија на темпоралната оска при што се уриваат строгите граници меѓу минатото, сегашноста и иднината. Ваквата старта поетска постапка создава солидна творечка основа за динамичноста со која се карактеризира оваа „Поезија во движење“.

Класичната потрага по тематско-мотивските аспекти во новите стихови на Ковилоски ќе покаже дека овде ние се соочуваме со добропознатите љубовни, рефлексивни, патриотски и слични семантички поетски единици. Впрочем, како што ќе забележи и Блаже Конески, мотивите на поезијата се веќе избројани, но тоа не претставува никаква граница во смисла на исцрпување. Конески натаму, во таа смисла се разбира, зборува за процесот на актуализација на тие „избројани“ теми и мотиви. Токму таа актуализација е оној креативен, иновативен творечки принцип со чија помош авторот на оваа поетска книга успеал да изгради свеж, односно нов поетски текст. Ковилоски, всушност, врши деконструкција на постојното, на она што е веќе познато, и со една мошне умешна семантичка транскрипција навлегува во ареалот на, како што вели Бодлер, непознатото ново. На пример, на хамлетовското „Да се биде или не, прашање е сега“, авторот на овие стихови му ја приопштува категоријата сомнеж и како мото на сета поетска збирка нуди една транскрибирана семантичка варијанта: „Да се биде или не, се двоумиш ли пак?“. Но, таа семантичка транскрипција како творечко-иновативна постапка е уште позабележлива и поилустративна при деконструкцијата, односно при рекомпонирањето на фолклорните сентенции. Народната мудрост „Роди ме со к’смет и фрли ме на буниште“ е појдовната точка од која натаму ќе се изгради (поточно речено - ќе се разгради) семантиката на херменевтичко-самооплодувачкиот поетски дискурс на песната „Стој“ од циклусот „Забрзување“. Поетската приказна за она „проклето добро момче“ кое „секогаш кога треба помош“ е „подготвено да помогне“, Ковилоски ја финишира со морбидно-очудувачкиот информант: „Утрото го закопаа на буниште“. Најгрубо кажано, Ковилоски на еден нетипичен начин врши типично постмодернистичка ресемантизација на сентенцијата „Роди ме со к’смет и фрли ме на буниште“ во нов семантички деконструкт од типот „Биди добар, па ќе те закопаат на буниште“. Тоа, секако, зборува за извршената деструкција (агресија,

ПОЕЗИЈА

ДЕКОНСТРУКЦИЈА НА ПОСТОЈНОТО

Да бидеме подобри, да го разбудиме заспаното човечко во нас, да клонираме, секој за себе и во себе, едно „подобро јас“ за да го хуманизираме животот во современата обесчовечена цивилизациска џунгла - е основната поетска порака на Славчо Ковилоски во новата збирка со наслов „Поезија во движење“ што „Современост“ ја издаде во вториот месец од оваа 2005 година

Ранко МЛАДЕНОСКИ

Младиот поет Славчо Ковилоски неодамна ја типоса својата втора поетска книга со наслов „Поезија во движење“. Издавач е редакцијата на реномираното списание „Современост“, а техничката подготовка и печатењето го реализира „Академски печат“ од Скопје. Првата збирка од стихови со наслов „Сонцето повторно ќе изгрее“ Ковилоски ја објави во 2000 година.

Стиховите од поетската книга „Поезија во движење“ се врамени во 45 песни кои, пак, се систематизирани во два циклуса - „Колку високо“ и „Забрзување“. Воведната песна со наслов „Заборава“ го најавува доминантниот сегмент на овој свеж поетски дискурс - стихотворно движење по тенката линија на темпоралната оска при што се уриваат строгите граници меѓу минатото, сегашноста и иднината. Ваквата стартна поетска постапка создава солидна творечка основа за динамичноста со која се карактеризира оваа „Поезија во движење“.

Класичната потрага по тематско-мотивските аспекти во новите стихови на Ковилоски ќе покаже дека ние се соочуваме овде со добропознатите љубовни, рефлексивни, патриотски и слични семантички поетски единици. Впрочем, како што ќе забележи и Блаже Конески, мотивите на поезијата се веќе избројани, но тоа не претставува никаква граница во смисла на исцрпување. Конески натаму, во таа смисла се разбира, зборува за процесот на актуализација на тие „избројани“ теми и мотиви. Токму таа актуализација е оној креативен, иновативен творечки принцип со чија помош авторот на оваа поетска книга успеал да изгради свеж, односно нов поетски текст. Ковилоски, всушност, врши деконструкција на постоечкото, на она што е веќе познато и со една мошне умешна семантичка транскрипција навлегува во ареалот на, како што вели Бодлер, непознатото ново. На пример, на хамлетовското „Да се биде или не, прашање е сега“, авторот на овие стихови му ја приопштува категоријата сомнеж и како мото на сета поетска збирка нуди една транскрибирана семантичка варијанта: „Да се биде или не, се двоумиш ли пак?“. Но, таа семантичка транскрипција како творечко-иновативна постапка е уште позабележлива и поилустративна при деконструкцијата, односно при рекомпонирањето на фолклорните сентенции. Народната мудрост „Роди ме со к’смет и фрли ме на буниште“ е појдовната точка од која натаму ќе се изгради (поточно речено - ќе се разгради) семантиката на херменевтичко-самооплодувачкиот поетски дискурс на песната „Стој“ од циклусот „Забрзување“. Поетската приказна за она „проклето добро момче“ кое „секогаш кога треба помош“ е „подготвено да помогне“, Ковилоски ја финансира со морбидно-очудувачкиот информант: „Утрото го закопаа на буниште“. Најгрубо кажано, Ковилоски на еден нетипичен начин врши типично постмодернистичка ресемантизација на сентенцијата „Роди ме со к’смет и фрли ме на буниште“ во нов семантички деконструкт од типот „Биди добар, па ќе те закопаат на буниште“. Тоа, секако, зборува за извршената деструкција (агресија, терор) врз оние релевантни и автентични критериуми кои во нашево современо време се или загубени или транскрибирани како негативна, неавтентична конотација во лавиринтот на цивилизациското обесчовечување.

Покрај ваквото незадоволство од светот, од состојбите кои ѝ се својствени на денешницава, авторот на оваа книга демонстрира и едно друго, поинакво незадоволство - од себеси или, пак, од она што го прави денешниот човек воопшто. Во таа смисла, најилустративна е песната „Клонирање“: „Денес е многу лесно/ ако не се сакам самиот себе./ Ќе ги одвојам добрите особини/ од лошите/ и ќе создадам подобар јас“. Но, и натаму останува сомнежот не само во другите, ами и во себеси: „Ако и тогаш не чинам/ проблемот е дефинитивно во мене“. И во овие стихови е забележлива веќе маркираната постапка на декомпонирање, на деконструкција која, пак, од своја страна ја имплицира потребата или неопходноста од реконструкција на човекот од денешницава кој во цивилизациската џунгла ги загубил и ги заборавил автентичните хумани вредности и критериуми. Или, ако го бараме она што Конески го детерминира како „порака на песната“, а Е. Д. Хирш како „интенција на авторот“, тогаш би рекле дека пораката на Славчо Ковилоски со неговиот нов поетски ракопис е - сите од себе да создадеме едно клонирано „подобро јас“.

(Авторот е постдипломец на Филолошкиот факултет во Скопје)